

НА КУЛИ НОРВЕШКОГ ГРЕБНА

Пучина немирног мора, и над њом неколико морских птица у страстном лету. ~~Две~~ ^{Две} дивне силе у покрету: сила таласа и сила крила. Куда јуре? Јуре путањом пролазности, у довршетак. Море се уздиже, глба се, дрхти, надима се и проваљује у саму себе. На огромној, мутно маслиastoј површини види се бела брзада, пут, водени пут на води. Туда се некако правилно вађају као бродови дуги таласи. ~~Плове~~, ^и одлазе брзином неповрата. Ставангер и његова кула више их видети неће... Између воде и тамног неба друго путовање и одлазање, ^{и земљске} ~~Ряд~~ ^{Ряд} бржега лета, укрутиле се, усукале и усправиле птице. Са буром у крилима, пирују можда свој последњи лет. Муљавито брзе, сустижу и прстижу таласе, остављају Ставангер, кулу, друге градове, планике, домове људи и своја гнезда. Пролазе простором, пролазе животом.

[Пролазност као природно начело, као ток наше ^{и земљске} ~~егзистенције~~ ^и ~~егзистенције~~, уопште, пред нама је, с нама је, у нама је. Пролазност је услов живота који нам је дат, податак за све што ценимо и волимо. Од начина ~~на~~ ^{на} идеја о тој човечијој живи у нама, зависи наш мир, наша мудрост, наша љубав и доброта. Али свест о пролазности ^и ~~треба~~ ^{треба} општемљавати. Увек нам се суровом ~~ч~~ ^ч чинила реч Еванђеља: Безумниче још ноћас ти могу душу узети... У том смислу, филозофија нам је бољи учитељ и пријатељ и од Еванђеља и од поезије. Пролазност нама није казна, није катастрофа, ~~не~~ ^{не} је стално стање. Поезија, свих врста, однеговала је у човеку идеју о пролазности, о растању ^и ~~и~~ ^и о сиротињи као идеју о нечем изненадном, неразумљивом, неправедном, о нечем катастрофалном. И изазвала пролазност и растанке за декорацију ужаса, погребња, плача. Смрт, или мора ~~бити~~ ^{бити} херојска смрт, за коју је потребан аспект и ~~неки велики пом са којим иду аспекти~~ ^{неки велики пом са којим иду аспекти}, или ~~неки велики пом са којим иду аспекти~~ ^{неки велики пом са којим иду аспекти} тужна смрт слабих бића због које се оре жалба и протести судбини, природи, Богу. Међутим, растанци су тренутци добрих међу човечијих: растанци су пуки благородних осмеха, доброте, мудре храбрости. филозофија је пуна ~~филозофије~~ ^{филозофије} ~~и~~ ^и поезије о племенитој сагласности човека са ~~о~~ ^о пролазношћу. А у поезији је редак Водлер који пева: *O Mort, vieux capitaine, il est temps, le -*
pas l'ancre. ~~Иначе~~ ^{Иначе}, песници, чак лиричари са филозофским предиспозицијама, један дивни Леонарди, на пример, усађују у ~~човека~~ ^{човека} ~~осећање~~ ^{осећање} ~~коби~~ ^{коби},

2. Нема писма!
осећање пролаznости по моралу, по насиљу. Силвије Краачевић је био на до-
бром путу кад је певао, додуше певао смрт саме смрти, као умирање: "...не-
чујно, слатко, лако, од серафског тине перја, кад се крилом богу клања". А
Милан Ракић је био на сасвим добром путу, филозофском и песнич^{ком}, кад ^{се}
само старе^в и болова^в човека страшно, а смрт као одлазак, као момент
растанка, сматрао нечим идентичним са нама, сматрао да човек мора носити
у себи врсту природи^в ~~сладан~~ ^{целок} ~~са~~ ^{ом} ~~лини~~ ^е своје егзистенције.

2. Кад је реч о пролаznости и о растанци^в
ма у човечјем животу, филозофија је већи песник и од религи^в ~~је~~
и од поезије.